

Vervlogen dromen, vervulde beloften

CAROLYN ROS

God doet alle
dingen medewerken
ten goede voor hen die
Hem liefhebben

VERVLOGEN
DROMEN,
VERVULDE
BELOFTEN

Copyright © 2005 Uitgeverij Gideon, Hoornaar

Auteur: Carolyn Ros

Omslagontwerp: Studio Vrolijk

Vertaling: P. Gerrit Hoekstra

Jaar van uitgave: mei 2005

3e druk: maart 2014

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-5999-069-2

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Inhoud

Dankwoord	9
Woord vooraf	11
1. Geloof	17
2. Oog in oog met de angst	25
3. Oog in oog met de wanhoop	33
4. De eeuwigheid	37
5. Trouw	45
6. Terugkeer naar het verdriet	51
7. Aanhoudend gebed	61
8. Strategisch gebed	65
9. De waarheid zingen	69
10. Mij voeden met de waarheid	73
11. Geef wat je hebt	85
12. Hoop	91
13. En dan de teleurstelling	99
14. Volharding	105
15. Gastvrijheid	111
16. Eer bewijzen	121
17. Vergeving	127
18. Vertrouwen	133
19. De trouw van God	141
20. Tien jaar later...	143
Epiloog	149

Voor Johan, mijn dappere man.
Dank je wel dat je de moed niet hebt opgegeven.

Dankwoord

Dank aan alle pelgrims die, voor langere of kortere tijd, met ons zijn meegereisd. Zonder jullie zou ons leven niet hetzelfde zijn geweest.

Dank aan de vele vrienden die de tijd hebben genomen om de eerste versie van mijn manuscript te lezen. Jullie inzichten en opmerkingen hebben me de inspiratie en de kracht gegeven om door te gaan.

Dank aan twee dierbare vrouwen met de gave van de ‘woordkunst’ – Christine Terrasson en mijn dochter Roechama – voor de vele uren dat zij bezig zijn geweest om van het manuscript een boek te maken. Hoewel hun bijdrage onzichtbaar is voor de lezer, weet ik dat het boek er beter om is. Ik hoop dat zij dit ook beseffen.

Met een besef van diepe dankbaarheid wil ik mijn gezin bedanken voor hun aanmoediging, terwijl ik een boek aan het schrijven was, zelfs lang voordat er woorden op papier stonden. Jullie liefde, steun en gebeden hebben mij gedragen. Dank je wel dat jullie zoveel van mij houden.

Woord vooraf

Floyd McClung

Het leven van ieder mens is een verhaal.

Het verhaal dat voor u ligt, is anders dan alle andere die u wel eens hebt gehoord of gelezen... Het is vol van verdriet en pijn, genade en heerlijkheid. Het is gemakkelijk om deze woorden te zeggen, maar de reis die Carolyn en Johan hebben gemaakt, is zó bijzonder dat er nauwelijks woorden voor zijn.

Door het hele verhaal heen, van het begin tot het einde, zien we de hand van de Schepper – die tussenbeide komt, maar niet onderbreekt. Die met hen meegaat en hen in staat stelt door te gaan, maar hen niet onttrekt aan het mysterie en de ontdekking van zijn aanwezigheid in hun leven.

Er zijn niet veel bladzijden voor nodig om te worden meegenomen door het verbluffende verhaal van dit gezin. Stel uw hart open, want u zult zien wat God doet in het leven van kwetsbare, trouwe mensen. De pijn die Johan heeft geleden, en de genade die hij en Carolyn samen hebben ontdekt – terwijl zij zich openstelden om te wandelen in geloof en niet in aanschouwen – maakt ons stil.

U vindt hier waarheden – waarheden voor iedereen. Laat u niet zozeer meeslepen door het dramatische verhaal van hun leven, maar let vooral op de waarheden die er doorheen verweven zijn.

Ik hoop dat, zoals bij mij is gebeurd, uw ogen zullen opengaan
en dat u zult zien.

Floyd McClung

Woord vooraf

Mike Pilavachi

Als u dit boek oppakt, zult u het moeilijk kunnen neerleggen. Zo verging het mij.

Het verhaal van Carolyn en Johan is niet alleen nuchter, mooi geschreven en fascinerend, het is ook een verhaal dat je klein maakt.

We kunnen zoveel leren uit wat zij hebben doorgemaakt en uit de manier waarop! Ik neem een voorbeeld aan hun vastberadenheid om zich aan de Heer te onderwerpen en Hem te vertrouwen en te dienen. Hun getuigenis is een krachtige onderstreping van de waarheid dat, hoe moeilijk het ook wordt, de Heer je nooit zal beschamen, als je op Hem vertrouwt.'

Mike Pilavachi

Oprichter van Soul Survivor

Woord vooraf

Romkje Fountain

Toen Carolyn mij vertelde dat ze een boek ging schrijven over haar ervaringen, was ik meteen enthousiast. Sinds ik haar en haar gezin heb leren kennen, ben ik altijd weer benieuwd naar de nieuwe avonturen van deze opmerkelijke vrouw.

Ik heb gezien hoe groot Gods aandeel is in hun leven en hun betrokkenheid bij vele anderen. Van hen heb ik geleerd hoe je als gezin gastvrij kunt zijn. En ik heb van haar geleerd dat, als je dingen te dragen krijgt die je niet alleen kunt dragen, God zo trouw is dat Hij altijd het zwaarste deel van de last draagt.

Dit boek zal iedereen bemoedigen die, net als Carolyn, dingen te dragen krijgt die niet alleen te dragen zijn.

Romkje Fountain

Jeugd met een Opdracht

Roep tot Mij en Ik zal u grote,
ondoorgroendelijke dingen verkondigen,
waarvan gij niet weet.

Jeremia 33:3

1. Geloof

De gezinsfoto in haar prachtige gouden lijst viel van het ziekenhuisnachtskastje op de vloer. Glasscherven vlogen alle kanten op. Ik had nog geprobeerd het lijstje op te vangen, maar het was tussen mijn vingers door geglipt. Het lag in stukken aan mijn voeten. Het versplinterde glas was een schrijnende illustratie van mijn leven op dat moment.

Ik zat op de Intensive Care. Mijn man was buiten mijn bereik, ook al lag hij maar een paar centimeter bij mij vandaan in een steriel wit bed. Terwijl ik wezenloos naar de stukken van het fotolijstje zat te kijken, voerden mijn gedachten mij terug.

Het leven had zoveel stralende beloften en dromen ingehouden. In onze tienerjaren hadden wij ons allebei toegewijd aan de dienst van God. Als jongvolwassenen hadden wij elkaar ontmoet, en tijdens onze vriendschap, verkering, verloving en huwelijk was het diepe verlangen gegroeid om de Heer te dienen, door de jongere generatie te trainen en te begeleiden.

Er hadden zich verschillende mogelijkheden aangediend om iets met dat verlangen te doen. Ons huwelijk was begonnen in Japan, waar we twee jaar lang lesgaven aan Japanse studenten van een taleninstituut. Na die twee jaar waren wij teruggekeerd naar

Johans geboorteland: Nederland. Daar zouden we werken in de bruisende en onstuimige omgeving van de verslaafdenzorg. Twee jaar later volgde een nieuwe uitdaging: leidinggeven aan een snelgroeiend jeugdwerk in een Nederlandse kerk. We leefden in het besef dat we precies op de plaats waren waar wij moesten zijn. We hadden ons plekje gevonden. Dachten we...

Er waren al heel wat spannende momenten in ons leven geweest. Eén van de aangrijpendste gebeurtenissen waar wij als jong stel mee te maken kregen, vond plaats in het eerste jaar van ons huwelijk, toen we nog in Japan woonden. Onze eerste zoon, Jozua, was toen zes weken oud. We ontdekten plotseling blauwe plekken op zijn handjes en voetjes. Als kersverse ouders waren wij niet direct gealarmeerd. Misschien was dit wel normaal. Gelukkig hadden we al een routine-afspraken staan bij de kinderarts.

De afspraak was gepland aan het begin van de middag. Omdat Johan naar zijn werk moest, ging ik alleen. Ik was niet voorbereid op de reactie van de Japanse arts. Hij keek naar onze zoon en begon ineens heel snel te praten. Hij sprak gebroken Engels, maar ik verstond het woord 'hemofilie'. Jozua werd hals over kop naar het lab gebracht, waar uit onderzoek bleek dat de stollingsfactor in zijn bloed slechts 12 procent was. Hij had inwendige bloedingen. Verder onderzoek wees uit dat zelfs zijn gehemelte bloedde. Hij verkeerde in een levensbedreigende situatie.

Mijn hart raakte in paniek en de moed zakte mij in de schoenen. Johan kwam zo snel als hij kon naar het ziekenhuis. Hoe was het mogelijk dat ons lieve kindje op sterven lag? Vanaf zijn prilste begin hadden wij onze zoon aan God opgedragen en wij hadden elke dag Gods zegen over zijn leven gevraagd. Hoe kon het nu zomaar afgelopen zijn?

Vanwege de inwendige bloedingen raadden de artsen ons aan Jozua te laten opnemen in het ziekenhuis. Bij de internationale

bloedbank werd een verzoek om bloed ingediend, omdat hij tot een zeldzame bloedgroep behoorde, waarvoor in Japan geen bloed op voorraad was. We kregen te horen dat het nog dagen zou duren voordat het bloed arriveerde.

We mochten in het ziekenhuis logeren, maar onze zoon werd in een aparte zaal met 24 bedjes gelegd. Alle baby's op deze afdeling hadden een ernstige aangeboren afwijking. Om de drie uur ging ik naar deze afdeling om Jozua borstvoeding te geven. Terwijl ik de zware dubbele deuren openduwde, kon ik niet ophouden met huilen. Ik huilde niet alleen om mijn eigen lieve jongetje, maar ook om al die andere schepseltjes die in zulke gebroken lichaampjes geboren waren.

Er waren veel verpleegsters in de steriele zaal, die waakzaam zorg droegen voor de baby's. De tl-verlichting, samen met hun gedempte stemmen en het gekreun van de baby's, maakte deze ruimte, die warmte en zorgzaamheid zou moeten uitstralen, tot een kille plek. Door een groot raam kon ik een ander deel van de afdeling zien. De kindjes die daar lagen, hadden nog ernstiger aandoeningen dan de kindjes bij mijn zoontje in de buurt. Het geknipper van de lichtjes op de apparaten die verbonden waren met hun couveuses joeg mij angst aan. Hoe kon God hier iets goeds uit laten voortkomen? Terwijl ik probeerde mijn gedachten bij elkaar te houden, werd ik overmand door een verstikkend besef van onheil, alsof een dikke wolk van gifgas de zuurstof verdronk die ik probeerde in te ademen.

Aan het einde van deze eerste dag zaten we nog even bij Jozua's bedje, voordat we naar het gastenverblijf zouden gaan. We waren allebei 'op'. Hoe moest het verder? Er was nog maar één dag om, en we leken nu al geen kracht meer over te hebben. Terwijl ik hierover zat na te denken, weergalmde het woord *loslaten* in mijn hart. Maar hoe kon ik mijn zoon loslaten, nu ik hem zo wanhopig graag wilde houden, voor hem wilde zorgen, hem